

MĂDĂLINA ION

Cl. a IX-a, Colegiul Național „Sf. Sava”, București

Amurg de mai

De sus, de pe uliță, priveam în vale. Ploaia de aur a apusului de mai se cernea în linii drepte, urmând razele ce slăbeau treptat, peste peisajul mirific din vale. Parcă Măria Sa, Soarele, și-ar fi desprins trena infinită din lumină și ar fi întins-o peste valea obișnuită de peste zi, transformând acest loc într-un crâmpei de basm.

Uitându-mă de sus, vedeam șerpuind printre dealurile înalte, săpate până în măruntaie de oameni căutând pământ roșu sau – cine știe? – poate vreo comoară, o potecă îngustă, aici abruptă, dincolo lină, presărată cu pietre ce, în lumina crepusculară, păreau pietre nestemate. Atunci mă întrebam ce comori tainuite să caute oamenii în pânțele dealurilor când le au sub ochii lor, pe poteca întortocheată, și ei nu le văd? Dealurile încearcă, în măreția lor, s-o ascundă, invidioși pe prețioasele podoabe pe care ea le primește în fiecare seară de mai de la Soare. Cărrii nu-i pasă, ea continuă să se strecoare, vicleana, printre ele, pierzându-se în verdeața pădurii și în prospețimea grădinilor de zarzavat.

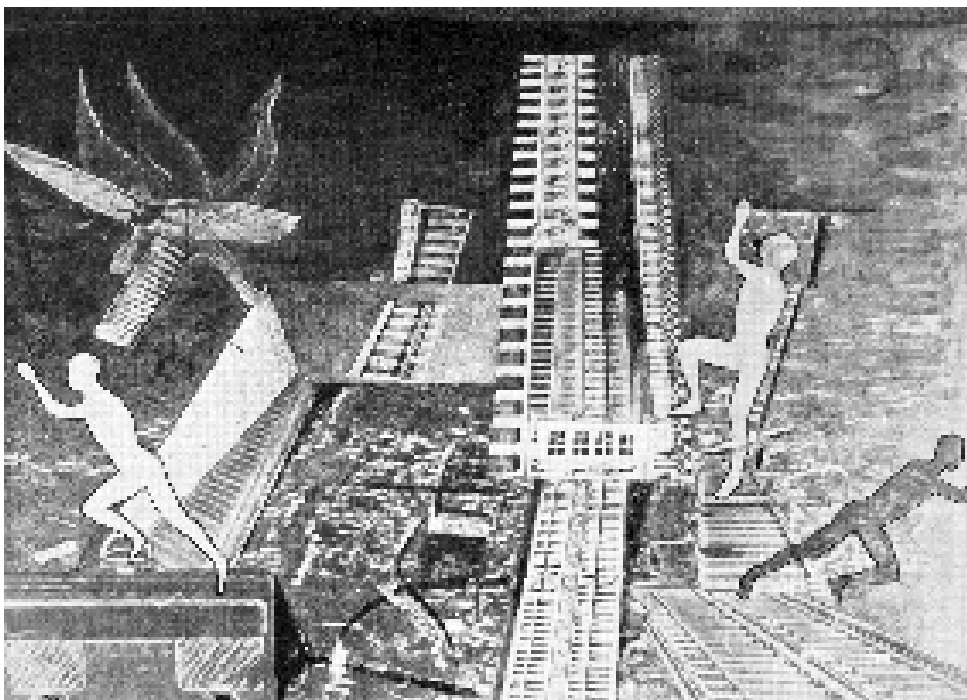
Înainte de a ajunge la ele se lasă udată de o fântâniță limpede și rece care izvorăște din coasta dealului, despărțindu-se în mai multe râulețe care scaldă grădinile de zarzavat, încă înflorite, răcorind

florile înmiresmate, al căror parfum ajunge până sus, în uliță.

Depart, acolo unde se termină pădurea, se întrezărește ca o fâșie de argint, înflăcărată de apus, Dunărea. După ce privirea se delectează cu frumusețea peisajului aurit, ochii se odihnesc, pironiți pe linia orizontului, „inundată” de apa argintie a fluviului. Orizontul este săgetat de păsări zglobii; undeva departe, niște rațe sălbatice se ridică greoi, zboară încet, apoi se lasă spre pământ printre copacii pădurii. Ciripitul lor umple aerul și inima mea. Simt o bucurie și o pace interioară. Când văd păsările înălțându-se simt că devin ușoară și că mă înalț și eu. Razele de aur mă poleiesc și pe mine. Nu mă pot abține să nu le întreb:

– Voi, bucăți din soare, de ce nu puteți auri peste tot la fel?

– Noi îl urmăm pe Soare. El răsare la fel peste tot. Datoria noastră este să transmitem sărutările lui pe pământ, prin lumina și căldura noastră. Noi aurim fiecare colț al lumii, o dată pe zi. Răsărim și peste locuri pline de fericire, și peste locuri unde s-au întâmplat tragedii. Noi priveghem și pacea, și războiul, dar nu putem opri răul. Noi încercăm să încălzim inimile oamenilor, dar ei trebuie să facă restul.

Masacrul inocenților